

Animaagisirkus

Oli päivä, jolloin Lucy ja Helmi saivat ensimmäistä kertaa esiintyä muussa kaupungissa kuin Lontoossa heidän sirkuksensa Showssa. Helmi oli sirkuksen nuorin akrobaatti, kun Lucy taas oli taukojen viihdytyspelle, joten hänellä oli paljon esityksiä. Nyt torvi soi. Ensin oli käärmenaisen (Sarah Serpens) vuoro astua lavalle, joten heillä oli aikaa valmistautua omaan esitykseensä. Katsojia oli paljon, he olivat tulleet katsomaan esitystä, jonka kohokohta olisi taikurin suuri show. He tiesivät, että taikuri Robert Lupus oli maailmanlaajuisesti arvostettu maagikko. Mutta sitä he eivät tienneet, että hänellä oli myös oikeita maagisia voimia.

Koko sirkuksen kannalta, oli totta, että he olivat kaikki vähän kuin maagisia. He olivat animaageja, ihmisiä jotka pystyivät muuttamaan itsensä eläimiksi. Lucyn eläin oli rotukoira (tarkalleen sanottuna havannankoira), kun taas Helmi oli naali, eli napakettu. Heidän tirehtöörinsä, Tomas Lynx, oli ilves, ja Helmin vanhemmat olivat kettu ja jääkarhu. Lucyn vanhemmat olivat kuolleet, mutta sen hän heistä tiesi, että he olivat olleet leijona ja pantteri. Se että Lucysta oli tullut koira, oli ollut suuri yllätys, sillä heidän suvussaan ei ollut yhtään kesytettyä koiraeläimiä. Mutta siitä, että he olivat animaageja, ei saanut kertoa mitään ulkopuolisille. Sitä heille oli painotettu siitä asti, kun he edes ylipäättänsä pystyivät tajuaamaan mitä aikuiset höpöttivät. Sen takia suurin osa sirkuksen lasten ensimmäisistä lauseista oli ollut "Se on salaista.", tai "Älä kysele."

Mutta kaikkien ensimmäiset sanat eivät kuitenkaan olleet mikään noista, sillä sirkuksen kaikki jäsenet eivät olleet perhettä. Sillä ei tarkoiteta, että joku heistä olisi ollut yksihahmoinen (ihminen, joka ei osaa muuttua eläimeksi), ei, vaan että kyseinen henkilö ei ollut sukua. Se ei ollut niin yksinkertaista miltä se kuulostaa. Tirehtöörin kääpiöpossu ei nimittäin ollut normaali lemmikkipossu, vaan kaukaista sukua animaagille (ei kuitenkaan itse ollut sellainen) ja sen takia sillä oli erityinen kyky. Se kyky ei kuulostanut kovin ihmeelliseltä ja vaikuttavalta, mutta se oli yllättävän hyödyllinen. Possu osasi nimittäin haistaa animaagin jopa kilometrien päästä. Sen avulla moni animaagi (kaksihahmoinen) oli välttynyt yksihahmoisten tutkinnoilta, syrjinnältä ja muunlaiselta vaikealta elämältä.

Joitakuuta oli jopa liittynyt sirkukseen, kuten esimerkiksi Karmen, Lucyn isoäiti, ja juuri sen takia jotkut eivät kuuluneet perustajan perheeseen. Mutta oli

sirkuksessa muitakin kokonaisia perheitä kuin tirehtöörin perhe, kuten esimerkiksi Helmin, ja Lucyn (nyt hänen perheensä koostui vain isoäidistä ja hänestä). Hänen vanhempansa olivat aina asuneet sirkuksessa ja tutustuneet siellä. Eli voi olettaa, että jos animaagisirkusta ei olisi ollut, niin ei olisi Lucya tai Helmikään. Eikä monia muita sirkuksessa syntyneitäkään.

Paikalle tuli Lara ja hänen äitinsä. Laran äiti oli puvustaja, ja sen takia Larakin opetteli meikkaamaan sekä valitsemaan ja tekemään pukuja sirkusesiintyjille. Mutta hän ei valitettavasti ollut mistään mukavimmasta päästä. Joka päivä hän keksi jotain arvosteltavaa heidän asuistaan, teki heistä tyhmiä ja naurettavia, eikä edes tuntenut omantunnon pistosta. Kerran ennen sirkusesitystä Laran oli määrä hoitaa heidän puvustuksensa ja maskeerauksensa, mutta hienojen asusteiden ja kampausten sijaan hän oli tehnyt heistä naurettavan näköisiä. Näytti kuin hän olisi pöllön muodossaan raapinut ja kakkinut heidän päälleen. Se oli ollut nöyryyttävän show ikinä.

Nyt heidät istutettiin tuoliin valopeilin eteen ja Laran äiti rupesi sitomaan Helmin tummanruskeaa tukkaa nutturaksi. Lucy hypisteli puseronsa hihoja hermostuneesti. Laran nähdessä Lucyn kauhistuneen ilmeen venyi hänen kasvoilleen ilkeä hymy. Kun Laran äiti lähti hakemaan pukuja vaatetusvaunuista, hän käytti tilaisuutta hyväkseen.

- Hah, pikkuista hauvaa alkaa pelottamaan, hän lausahti ylimielisesti.

Helmin katse porautui Laraan.

- Niin juuri, ja jos pöllö parka joutuisi esiintymään muiden edessä häntä sitten muka ei jännittäisi! Lucy töksäytti. Lara vain pyöritteli silmiään.

- Turha luulla, etten muka tietäisi kuinka kateellisia te minun puvustustyöstäni olette, Lara äyskäisi.

- Ai, no minähän kun luulin että sen piti mennä toisinpäin, Helmi sano ironisesti. Lara tuhahti. Hän oli juuri avaamassa suutaan ja sanomassa jotain inhottavaa, kun Karmen lampsi paikalle.

- No hei, kultapieni, Lucyn mummo huudahti huomatessa hänet.

- Hei mummo, Lucy tervehti iloisena siitä, että Lara ei voinut enää jatkaa hänen ja Helmin ärsyttämistä.

- Olen sinusta niin ylpeä, kun pääset jo ulkomaille esiintymään, Karmen höpötti herttaisella vanhuksen äänellään.

- Öh, joo, on se kivaa, mutta meillä on nyt puvustus kesken, mummo, Lucy sanoi.

- Ahaa juu, taidan tästä lähteä. Helmi ja Lucy katselivat Karmenin perään, kun hän pyyhälsi iloisena pois. Lara mulkoili heitä hetken aikaa ja päätti sitten, että muualla olisi mielenkiintoisempaa ja harppoi ylimielisesti pois päin.

Kun he olivat valmiita, torvi soi toisen kerran. Se tarkoitti, että Helmin olisi lähdeävä lavalle. Lykkyä tykö, Lucy ehti vielä toivottaa ennen kuin Helmi oli jo lähtenyt lavalle. Heillä oli tapana jokaisena esityskertana pitää lavan takana toisilleen peukkuja ja esityksen loputtua, esiintyjän tultua pois lavalta, halata toisiaan ja sanoa: "Se oli niiiiiin mahtavaa!" (vaikka esitys olisikin mennyt pieleen).

Lucy asettui oviaukon viereen ja piti peukkuja pystyssä. Nyt Lucy alkoi harmittaa, ettei hän ollut aamulla muistanut ottaa ponnaria mukaan, sillä sirkusteltan ohut telttakangas veti, ja tuuli sai vaalean pitkän tukan viuhumaan inhottavasti naamalle. Hetken päästä siinä odottaessa ja musiikin taustalla soidessa, Lucy näki omituisen vilahduksen. Hän nosti päätään ja kurkotti sitä kohtaa kohti, jossa hohtavan sinertävä pilkahdus oli ollut. Ja kun hän näki otuksen, joka siinä istua nökötti, hän oli samaan aikaan pettynyt ja hämmästynyt. Hän oli odottanut, että siitä olisi vilahtanut jokin taikaolento (jota hän periaatteessa itsekin oli), tai että siihen olisi juuri muodostunut jokin ihmeellinen taikaportaali. Ei, sitä se ei ollut, vaan pienenpieni kolibri. Se möllötti Lucyä pienillä mustilla silmillään. Mistähän se oli tullut? Ei täällä sirkuksessa mitään kolibria asustanut. Se lehahti lentoon ja kiisi ulos teltasta.

- Odota! Lucy huusi ja juoksi kolibrin perään. Hän oli aivan hengähdyksissä, kun kolibri vihdoinkin laskeutui Helmin perheen vaunun ikkunalaudalle.

Lucy ei tiennyt kauanko hän oli tuijottanut kolibria toivoen, ettei lintu pyrähtäisi taas lentoon.

- Siinähan sinä olet! joku huudahti hänen selkensä takaa. Puhuja oli Helmi. Lucy käännähti ympäri. Oi ei! Hän oli unohtanut olla onnittelemassa ja tsemppaamassa Helmiä, kun hän oli tullut lavalta. Tuo typerä kolibri oli herpaannuttanut hänen huomionsa ja vain sen takia Lucy ei ollut ollut heidän niin sanotussa pienessä "onnittelu-rituaalissa" mukana. Helmi katsoi häntä huolestuneesti, minkä Lucy huomasi siitä, että Helmin kulmakarvat taipuivat jotenkin, no, huolestuneesti alas ja hänen katseensa juuttui surullisen ja iloisen väliseen tilaan.

- Miksi ihmeessä sinä vaeltelet täällä ympäriinsä kuin mikäkin unissakävelijä, vai sanoisinko ehkä, unissajuoksija, Helmi sanoi.

- No, kun, näin sellaisen linn... Lucyn sana keskeytyi siihen, että yhtäkkiä kolibri liihotti hänen selkensä takaa niin läheltä, että se hipaisi hänen korvaansa. Helmi henkäisi. Hän aukoi suutaan, mutta ei sanonut mitään.

- Ööh, niin, se vain ilmestyi tyhjästä, Lucy alkoi selittää. Mutta ennen kuin hän oli ehtinyt sanoa mitään muuta, kolibri alkoi väännellä ja käännellä. Vähitellen, pikkuinen kolibri alkoi muuttua isoksi, synkäksi mieheksi.

- Animaagi! Tytöt henkäisivät yhteen ääneen. Sinä olet yksi meistä, Helmi änkytti. Mies vain hymyili tavalla, joka sai Lucyn ihon kananlihalle.

- Öm, hei, Lucy vain sanoi venyttävästi.

- Oliko tuo kysymys? Mies kysyi ironisella ja huvittuneella äänensävyllä.

- Ei kai... Lucy mutisi hämmentyneenä. Hetken aikaa he vain seisoivat ja katsoivat miestä.

- Kuka sinä olet? Helmi sitten lopulta sanoi.

- Minäkö? No, sen te saatte kohta tietää. Lucy ja Helmi vilkaisivat toisiaan. Mies lähti kävelemään telttaa kohti.

- Hei! ette te voi sinne mennä, siellä on esitys menossa, Helmi huusi.

- Ensinnäkin, minua ei tarvitse teititellä ja toiseksi, esitys ei minua estä, se omituinen mies vielä huusi olkansa takaa. He lähtivät harppovan miehen perään. Perillä he olivat kuitenkin vasta miehen jälkeen. He vain huohottivat siinä hetken aikaa.

- Hetkonen, missä se omituinen synkkä ukko on? Helmi huudahti.

Nyt Lucykin valpastui. Mies oli hävinnyt jonnekin.

- Mennään tuonne päin, hän sanoi ja niin he ryhtyivät etsimään miestä. He saavuttivat hänet hetken päästä. Mutta mitä hän oikein teki?! Oivoi, hän yrittää tunkeutua odotushuoneeseen! He tiesivät, että aina esitysten aikana siellä odottivat seuraavat esiintyjät. Siellä he olivat itsekin tätä ennen olleet. Ennen kuin he ehtivät estää, mies riuhtaisi oven auki. Muiden päät kääntyivät häntä kohti. Tirehtöörin silmät laajenivat, ja muutkin tuijottivat miestä aikailla järkyttyneinä. Sitten tirehtööri henkäisi.

- Sinä. Sen jälkeen seurasi hiljaisuus.

- Sinä! Tirehtööri sanoi jo hieman pontevammin ja kovaäänisemmin.

Miten niin "sinä"? Tunsivatko he muka toisensa? Lucy alkoi hermostuttaa. Mitä ihmettä nuo oikein töllöttivät sitä miestä niin kauhistuneena, eihän mies nyt niin karmiva ollut.

- Niin, juuri minä. Miehen vastaus valutti Lucylle kylmät väreet. Mitä ihmettä tuo mies muka tahtoi heiltä? Ihan kuin hän olisi lukenut Lucyn ajatuksia, sillä nyt hän sanoi:

- Tulin vain vierailemaan. Niin, ja myös vanhoja tuttujani katsomaan ja onhan täällä uusiakin. Olen muuten pahoillani tekemästani, se olikin myös yksi syy tulooni, mies sanoi kylmän rauhallisesti.

- Minä olin silloin nuori ja tyhmä ja olen kärsinyt nämä viime vuodet. Se oli minulle aivan oikein.

Kaikki tuijottivat miestä, mutta nyt jo hieman lämpimämmin.

- Öh, mummo, saisinko kysyä, että mitä täällä oikein tapahtuu? Lucy kysyi kiihtyneen hämmästyneenä.

- Saisinko myös tietää, mitä tuo mies oikein pyytää teiltä anteeksi?

- Noh noh, Karmen sanoi rauhoittavaan sävyyn.

- Kyllä, sinulla ja Helmillä on oikeus tietää, mitä Kasaras on meille aiheuttanut, ja mistä me hänet tunnemme, Tomas, heidän tirehtöörinsä, vastasi.

Ahaa, se oli hänen nimensä: Kasaras! Lucy ajatteli.

- Mutta kahdenkymmenen minuutin päästä odotamme sinua kuitenkin lavalle viihdyttämään, tirehtööri napautti vielä perään.

- Sitten teidän täytyy kertoa äkkiä, että hän ehtii kuulla, Helmi puuttui peliin.

- Hyvä on, kerromme kaiken nyt. Mutta tämä on vain poikkeus, tirehtööri lisäsi pehmeän möreällä äänellään.

- Joo, tuli selväksi, Helmi hoputti.

- Karmen, saat luvan kertoa, kun kerran olet tämän sirkuksen ennustaja ja tarinankertoja.

- No niin, sallinette minun aloittaa, Karmen vastasi. Olipa kerran, hän aloitti salaperäisellä äänensävyllä. Poika, joka asui tässä sir...

- Mummo, älä haaskaa aikaa tällaisiin vanhanaikaisiin sananlaskuihin, Lucy keskeytti. Karmen katsoi häntä moittivasti, mutta jatkoi sitten.

- No niin, elikkä, mihin minä jäinkään. Kröhöm, se poika, josta puhun, on Kasaras, hän jatkoi hieman arkisemmalla sävyllä. Kasaras oli kolibrianimaagi. Hän oli kuitenkin silloin teininä, no, hieman vallanhimoisempi kuin nyt, ainakin olen saanut sellaisen käsityksen. Kasaras hymyili Karmenin sanoille maireasti.

- Hän oli meidän silloinen teknikkomme, meillähän ei sellaista enää ole.

Toinen mairea hymy, joka sai Helmin ja Lucyn niskakarvat nousemaan. Se ei vain yksinkertaisesti sopinut hänelle. Karmen jatkoi tarinaansa.

- Hän teki meidän ventilaattoristamme jotain, jota hän silloin kutsui vallanhaalijaksi, en suoraan sanottuna tiedä miksi meillä edes oli sellainen ventilaattori täällä sirkuksessa, varmasti joku sairaanhoitotarvike, jonka Tomas käski meidän hankkia. Hän katsahti tirehtööriin toruvasti.

- Niin sanotulla vallanhaalijalla hän sitten rupesi tekemään jotain omituisia testejä muille sirkuksen kaksihahmoisille, ja heistä tuli yksitellen väsyneitä, eivätkä he enää muuttuneet eläimiksi sen jälkeen. Myöhemmin tuli selväksi, että se oli imenyt heidän voimansa, emme vielääkään käsitä miten ihmeessä se onnistui. Hän jäi kiinni, muille palautettiin toinen hahmonsa, ja hän lähti sirkuksesta. Ja siinä hän siis nyt on. Lucy katsoi Kasarasiin.

- Ohhoh, aikamoista, Lucy pihatti.
- Lucy, on vuorosi astua lavalle, tirehtööri sanoi. Hän empi hetken, mutta lähti lopulta.

Sirkusesityksen jälkeen myöhään illalla Lucy koputti Helmin vaunujen oveen.

- Moi! Helmi huudahti hänet nähdessä.
- Voinko tulla sisään? Lucy kysyi.
- Joo, toki, Helmi vastasi. Sisällä Helmin sängyllä he alkoivat jutella.
- Eikö sinustakin se Kasaras ollut vähän outo? Lucy kysyi hetken päästä.
- Joo, olet oikeassa, Helmi vastasi. Se hänen hymynsä oli jotenkin tekaistun näköinen.
- Niin, ja se tarinakin sai minut vähän epäileväksi. Tarkoitin siis, että miksi ihmeessä hän olisi ensin ottanut muilta tšekäläisiltä toisen hahmonsa, pötkinyt pakoon, ja vielä lopuksi tulla ja pyytää anteeksi kuin se olisi ollut joku pikkuinen riita, jolla ei jälkeinpäin ole enää merkitystä. Lucy nyökkäsi myöntävästi.
- En oikein täysin luota siihen tyyppiin, Lucy vuorostaan sanoi. Hän on vain jotenkin niin... en tiedä, niin, äh, ei sitä oikein voi selittää, ja sitä paitsi hänhän voisi tehdä sen ventilaattoritempun uudestaan, Lucy turhautui.
- Olet oikeassa. En oikein luota häneen, Helmi vastasi. Pitäisikö meidän ottaa selvää siitä "Kasarasista". Eiväthän aikuiset muuten usko, että hänessä on jotain hämäräperäistä, vaikka hän onkin melkein tuhonnut sirkuksen, kaapannut monilta animaageilta toisen hahmonsa ja sitten vielä karannut.
- Kiinni veti, Lucy vastasi itsevarmasti.

Ulkona he hipsuttivat nurmikenttää pitkin. Onneksi he olivat muuttuneet naaliksi ja koiraksi, muuten he olisivat herättäneet muut kivunkiljahduksillaan, sillä heidän ja asumattoman vaunun (joka ei tällä hetkellä ollut asumaton, sillä Kasaras nukkui siinä) välillä oli karua, piikikästä hiekkaa. He olivat nimittäin ottaneet virheestä opikseen. He eivät enää halunneet inhottavan karkean hiekan tunnun koskettavan jalkapohjiaan. Muutenkin oli mukavampaa, kun aisteillaan pystyi havaitsemaan kaiken ympärillä tapahtuvan. Kun he pääsivät lähemmäs, he muuntautuivat takaisin ihmisiksi ja kurkistivat vaunujen ikkunasta sisään. Mutta siellä ei ollut mitään.

- Hetkosen, eikö Kasaras olekaan vaunuissaan? Helmi kysyi hieman säikkynä. - Entä jos hän näkeekin meidät? Lucy kuiskasi. Mutta ennen kun Helmi ehti vastata, kuului vaimea kumahdus ja Helmi makasi maassa.
- Helmi mitä ih- hän ehti vielä sanoa ennen kuin hänen päänsä lävisti hirvittävä kipu ja kaikki pimeni.

Kun hän heräsi, hän tunsu kovan puun selkäänsä vasten, ja jonkun puristavan hänen vartalooan niin, ettei hän voinut liikkua. Lucy avasi silmänsä ja katsoi alas. Hänet oli köytetty vanhaan tuoliin ja suu sidottu liinalla. Nyt hän katseli ympärilleen. Hän oli Kasarasin vaunussa! Ja Helmi istua nökötti hänen vieressään. Hänetkin oli köytetty ja suu sidottu. Paniikki alkoi levitä Lucyssa. Kasaras oli saanut heidät kiinni kurkistelussa, kumauttanut päähän ja sitonut tuoleihin. Ihmishahmoissaan he eivät valitettavasti olleet aistineet hänen tuloaan. Lucy ei ehtinyt muuta ajatellakaan, kun askeleet toisesta huoneesta tulivat ovea kohti. Äkkiä hän päästi päänsä taas riippumaan velttona ja sulki silmänsä, eikä liian aikaisin. Kasaras astui sisään kylmän iloisesti hyräillen.

- Nyt suunnitelmani voi toteutua, ainakin alkuun. Sitten minulla on jo kolme hahmoa, ja on paljon helpompaa vallata muukin sirkus.

Lucy ajatteli kolmea asiaa samaan aikaan. Ensimmäinen oli se, että miksi ihmeessä kaikki pahikset puhuivat suunnitelmastaan itseksensä, kun luulivat olevansa yksin (tai no, tässä tapauksessa ainut tajuissaan oleva). Toiseksi, Apua! Ja kolmanneksi: tuohan oli jo liian itsestään selvää, mikseivät muut tajunneet sitä. Joskus tuntui siltä, että he, eli Lucy ja Helmi, olivat ainoita, jotka tajusivat mistään mitään, mutta nyt siitä ei nähtävästi ollut hyötyä. Hänen otsaansa iski jomottava kipu kohtaan, johon Kasaras oli häntä lyönyt. Siinä oli varmasti iso kuhmu.

-Heh, ei noilta pikkuisilta hoksaajilta ole nyt niin vaikea lyödä taju kankaalle, molemmat retkottavat siinä kuin mitkäkin räsynuket, Kasaras hykerteli itsetyytyväisesti. No vai niin! Lucy puuskahti ajatuksissaan. Hän katseli silmäkulmasta, kun Kasaras haki laukustaan jonkin omituisen laitteen, joka muistutti hieman sellaista sairaalahökötintä, jonka Lucy oli neuvolassa ollessaan nähnyt. Hetkinen! Aikoiko Kasaras tosiaan tehdä sen tässä ja nyt!? Voi ei, nyt hän käveli se kädessään Helmiä kohti. Lucyn oli pakko tehdä jotain. Ei hän halunnut vain katsella sivusta, kun tuo psykopaatti ukko tekisi hänen parhaasta ystävästään väsyneen, yksihahmoisen zombien. Hän kävi pikapikaa mahdollisuudet päässään läpi. Hänen täytyi päästä köysistä eroon, että voisi tehdä jotain. Ja se olikin aika yksinkertaista. Hän muuttuisi pieneksi koiraksi, pujahtaisi köysistä ja puraisisi liinan poikki.

Tuumasta toimeen. Kun Kasarasin huomio oli muualla, Lucy alkoi hiljaa ja hitaasti muuttua. Ensin korvat ja kuono, sitten tassut ja häntä, ja lopuksi hän istui pienenä koirana siinä penkillä, isojen, löysästi roikkuvien köysien alla. Hän pyristeli köysien läpi ja hypähti lattialle. Mutta ehkä hieman liian äänekkäästi, sillä juuri kun hän oli puraisemassa liinaa poikki, Kasaras kääntyi

ympäri ja katsoi Lucyyn. Ensin hän vaikutti järkyttyneeltä, mutta sitten hänen kasvoilleen levisi voitonriemuinen ja sarkastinen hymy.

- Ahaa, ja sinäkö aiot paeta? Kasaras kysyi ironisesti.

- Joo, ja vaikka minä en pystyisikään pakenemaan nyt, minä voin varoittaa muita jälkikäteen, ettäs tiedät, Lucy puuskahti takaisin. Kasaras naksutti kieltään muka moittivasti, ja sanoi sitten:

- Etkös sinä tiedä, että minä olen jo ajatellut samaa asiaa ennalta, hän torui ivallisesti. Lucy vain mulkaisu häntä.

- Tietenkin minä olen kehitellyt siihen aivan oman laitteen. Aion poistaa teidän muististanne ne kohdat, jotka te tästä hetkestä muistatte. Kasaras pani käden suulleen ja sanoi sitten ironiaa täynnä:

- Oivoi, minä paljastin vahingossa pahalle vastustajalleni suunnitelman, jonka piti toimia. Anteeksi, korjaus, joka "toimii", hän vielä lisäsi ivallisesti.

Lucy ei enää kestänyt sitä hössötystä, vaan hyökkäsi Kasarasin jalan kimppuun. Se oli kuitenkin hieman vaikeaa suussa olevan liinan takia, mutta se ei estänyt, että hänen pienet koirankalustonsa upposivat raivoa täynnä Kasarasin pohkeisiin. Maku oli kamala. Lucy ei ollut koskaan tätä ennen taistellut tai purrut ketään, ei ihmisenä eikä koirana, siksi se tuntui niin kammottavalta. Kasaras ravisteli jalkaansa ja sen seurauksena Lucy suorastaan lensi kaareissa sirkusvaunun nurkkaan. Kasaras tuli uhkaavasti kohti, mutta Lucy oli nopeampi (saattoi toki johtua siitä, että hänen takiaan Kasaras nilkutti nyt veren vuotaessa puremakohdasta), ja säntäsi hänen jalkojensa alta. Helmi oli tässä vaiheessa ilmeisesti herännyt, sillä nyt kuului vaimea töms, kun hän laskeutui sähköisen eläinhahmossaan Lucyn viereen. Kasaras näytti tajuavan, että he olivat nyt paremmassa tilassa kuin hän, sillä hän otti nurkasta luudanvarren, jolla hän sitten rupesi huitomaan heihin päin. Lucy sai osuman, joka sattui jopa enemmän kuin kuhmu hänen otsassaan. Lucy vetäytyi taaemmas, sillä Helmillä näytti olevan kaikki hallussa. Hän käytti tilaisuutta hyväkseen, sillä Kasaras ei näyttänyt huomaavan Lucyä enää. Hän hivuttautui entistä ventilaattoria, nykyistä vallanhaalijaa, kohti ja puraisi laitteesta napin irti. Nyt se oli huomattavasti helpompaa, sillä liina oli siinä puraisun ohessa revennyt.

Vähitellen hän rupesi rikkomaan sitä hökötintä, ensin johtoja ja nappeja yksitellen, ja sitten jo suurempia palasia näytöstä. Lucy huomasi, että se kävi yllättävän helposti, vaikka pieniltä sähköiskuilta ei voinut välttyä. Kasaras oli huomannut hänen puuhansa, sillä nyt hän harppoi Lucyä kohti. Lucy päätti, että vallanhaalija oli jo tarpeeksi rikki, ja pinkaisi pakoon. Hän pääsi juuri ja juuri livahtamaan Kasarasin käsien välistä ja verihaava hipaisi hänen

turkkiaan. Helmin luona hän alkoi valmistautua seuraavaan hyökkäykseen. Hampaat irvessä Helmi melkein repi Kasarasilta vasemman käden irti. Kasaras huusi kivuliaasti.

- Helmi! melkein irrotit hänen kätensä! Lucy järkyttyi. Helmi näytti itsekin kauhistuneelta. Mutta sitä heidän ei kauaa tarvinnut surra, sillä nyt Kasaras oli niin täynnä vihaa, että jopa vannoi ääneen lopulta tappavansa heidät. Hän lähti pieneen keittiöön raivoa täynnä. Mitä ihmettä, luovuttaako hän? Helmi ihmetteli. Mutta selvisi, että asia oli juuri toisinpäin. Hän oli mennyt hakemaan keittiöstä veitsen! Nyt he olivat jo kauhuissaan. Eihän hän voinut vain tappaa kahta viatonta (tarkalleen ottaen, Lucy oli rikkonut sen hökötyksen, molemmat olivat melkein irrottaneet hänen raajansa, ja vielä yrittäneet vakoilla häntä, mutta kaikki oli vain hyvällä tarkoitettu), ei kai hän nyt kaikkien muiden syytösten lisäksi halunnut vielä murhaajankin tuomion. Mutta ilmeisesti halusi. Oli hilkulla, ettei veitsi olisi viiltänyt Lucylta tassun poikki. Kasaras heitti veitsen heitä kohti. Se osui täpärästi Helmin kylkeen ja Helmi ulvahti kivusta. Veitsi oli tehnyt häneen pitkän viiltohaavan, mutta onneksi se ei ollut niin syvä. Korkeintaan kolme senttimetriä. Siitä huolimatta he eivät luovuttanut. Sen sijaan, että Lucy olisi jatkanut hyökkäystä, hän muuntautui ihmiseksi, ja etsi häntä kumauttaneen harjan käsiinsä.

Tällä kertaa oli Kasarasin vuoro tuntea se kamala kipu, sillä harjan lakaisupää osui suoraan häntä otsaansa, ja suurella voimalla. Kasaras lyyhistyi maahan. Helmi otti hänestä kopin, Hänkin oli nyt muuntautunut.

- Mihin me hänet laitetaan? Helmi kysyi puristaen kylkeään.

- Viedään hänet sängylle ja laitetaan painesiteet puremakohtiin, Lucy vastasi. Kasarasin maatessa sängyllä siteineen, he lukitsivat hänet huoneeseen, ja varmuuden vuoksi myös vaunujen oven. Kasaras ei pystyisi muuntautumaan kolibriksi ja lentämään ikkunasta ulos, sillä käsivarren haavat kantautuivat myös siipiin. Sitten Helmi ja Lucy pinkaisivat (niin kovaa kuin haavoistaan huolimatta pääsivät) juoksuun kohti muita vaunuja.

Matkalla he äkkäsivät Laran istumassa hänen purppuranpunaisten vaunujen portailla kuulokkeet päässään. Heidät nähdessään hän otti ne pois ja katsoi heitä kauhistuneen ällöttyneesti.

- Oletteko te taas kiipeilleet jossain lähipuissa ja kenties vielä sen jälkeen kaatuneet verilammikkoon. Hänen äänensä oli ivallinen, mutta hän näytti huolestuneelta. Sellaista he eivät olleet koskaan ennen nähneet. Mutta ennen kun he ehtivät muuta ajatella, Lara lisäsi vielä nyrpistäen nenäänsä:

- Nuo vaatteet eivät muuten ole ihan kelvolliset.

- Ja juuri kun ehdin ajatella, että hänestä on tulossa kunnollinen, Helmi mutisi.

Perillä tirehtöörin vaunuilla he alkoivat jyskyttää ovea. Tomas avasi oven unenpöpperössä, raidallinen pyjama päällään ja unimyssy vinksottaen.

- Ohhoh, käyttääkö hän vielä tuollaista antiikkipipoa, Helmi tirskahti.

- Kuulin tuon, tirehtööri vastasi itsekkin tirskahtaen, tosin ironisesti. Sitten hän siirsi katseensa hikisiin ja joistakin kohdin verisiin vaatteisiin. Hänen kasvonsa valahtivat kalpeiksi. Ennen kuin tirehtööri ehti sanoa jotain, tytöt alkoivat selittää mitä oli tapahtunut. Sen jälkeen tirehtööri oli lakanan, ellei jopa yliluonnollisen valkoinen.

- Miksen minä sitä tajunnut, hän oli niin epäilyttävä ja minä vain päästin hänet sirkukseen ja tarjosin hänelle täydellisen hetken sille hänen suunnitelmalleen.

- No, on pakko myöntää, että sinä kyllä toimit hieman, öh, yliluottavaisesti, Lucy myönsi.

- Missä hän nyt on? Tirehtööri keskeytti.

- Me lukittiin hänet vaunuihinsa, Helmi vastasi.

- Mitä me hänelle nyt teemme? Lucy mietti huolissaan.

- Hmm... ehkä voimme käyttää hänen keksintöjään häntä vastaan, Tomas pohti.

- Mutta vallanhaalija on nyt rikki, Helmi puuttui keskusteluun.

- Niin onkin, mutta eikö Kasaras puhunut teille jostain muistinpoistajastakin? Tirehtööri kumosi ongelman voitonriemuisesti.

- Totta, mahtava idea! He hihkaisivat.

- Mutta sitä ennen te saatte siteet haavoihinne, tirehtööri lisäsi.

Seuraavana päivänä he kokoontuivat sirkusteltaan, jossa ei tänään ollut katsojia. He imisivät Kasarasilta muistin hänen omalla keksinnöllään, jota hän alun perin aikoi käyttää heitä kohtaan. Heidän sairaanhoitajansa oli antanut Kasarasille nukutuspiikin, joten hän ei rimpuillut. Tomas asteli hökötin käsissään sirkuslaisten keskelle, Kasarasin viereen. Hän asetti laitteen Kasarasin ohimolle ja painoi jotain napeista. Kuului surinaa ja ilmavirta täynnä jotain omituisia sinisen hohtoisia hippusia virtasi kohdasta, johon tirehtööri oli laitteen laittanut. Sitten ei tapahtunut enää mitään. Vähitellen sirkusväki alkoi hurrata vihollisensa kukistumiselle. Päästämme hänet jossain hänen lapsuuden kodin mailla ulos, sillä hän luulee, oman keksintönsä vuoksi, että hän on Trots Hillsissä asuva onnellinen mies, Tomas julisti. Myöhemmin illalla Helmi ja Lucy söivät kaiken kunniaksi jäätelöt. Sen he olivat ansainneet.